

KRIŽNI PUT

SLUGA BOŽJI
FRA ALEKSA BENIGAR

KRIŽNI PUT

Razmatranja Sluge Božjega fra Alekse Benigara

(iz njegovih knjiga „*Mudrost Križa*“
i „*Duhovna razmatranja evanđelja*“)

Kraći oblik – za zajedničku molitvu s narodom.

Uvodna misao

Isus se lišavao samoga sebe postupno. Već samo utjelovljenje, kako se zbilo, predstavljalo je duboko poniženje. To se poniženje kroz cijeli Isusov život nije samo nastavljalo, nego se povećavalo. Vrhunac toga lišavanja bila je Kristova muka i sramotna smrt. Završna muka započinje u Getsemanskom Vrtu gdje Isus moli Oca da od njega odstrani muku i smrt, ali njegova molitva nije mijenjala tijek događaja. Unatoč molitvi, i dalje su ga mučili osjećaji trpljenja, straha i žalosti. Ipak, u Lukinom Evanđelju piše: „Tada mu se ukaza anđeo s neba, koji ga ohrabri.“ Anđelova je prisutnost u Isusovoj duši odjeknula i pridonijela svladavanju iznemoglosti i straha. Isus se, kao i uvijek, potpuno usklađuje i podlaže volji Očevoj, te svoju molitvu završava riječima „Ne moja volja, nego tvoja neka bude.“

Pomolimo se!

Po zagovoru sluge Božjega fra Alekse Benigara, koji nas po ovim svojim mislima uči „mudrosti Križa“, daruj nam, Gospodine, milost vjernog nasljedovanja Krista do kraja života, a ova pobožnost neka nam u tome pomogne!
To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

1. postaja: Isusa osuđuju na smrt

Zašto se Isus dao osuditi na smrt? On je kao naša Glava znao da smo u zemaljskom raju svi potpali pod osudu: »Prah si i u prah ćeš se pretvoriti!«. Ovu osudu Isus je htio uzeti na sebe kako bi zadovoljio Božjoj pravednosti za našu neposlušnost i pobunu protiv Očeve volje. Njegovo »lišenje« prava na vlastiti život više je od samog poticaja i primjera.

Mi smo također osuđeni na smrt, dan smrti je neizbježan. Umiru djeca i starci, mladići i djevojke, muževi i žene, vladari i podanici, učeni i neuki. Ne znamo ni dana ni časa, nitko ne može umaknuti smrti. Ta osuda je bolna, ona nas plaši.

Ali za kršćanina smrtna bolest i boli su tek »trudovi« koji prate rađanje za vječni život. Sveti otac Franjo je smrt nazivao svojom sestricom i zbog nje hvalio Gospodina... „Život mi je Krist, a smrt dobitak“ - govori nam sveti Pavao.

Nasljedujmo stoga Krista za života kako bismo ga mogli nasljedovati i u času smrti pružanjem svjedočanstva posvemašnjega predanja u Božju volju.

Pomolimo se!

Isuse, klanjam ti se u onome času kad si samoga sebe »lišio« i »oplijenio« od prava na vlastiti život, kad si htio i pristao na to da te tvoj narod zaniječe, da te se odrekne i da te odbaci! Daj mi milost da te slijedim na strmome putu svoga »lišavanja«, da sve više i više budem tebi sličan.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

2. postaja: Isus prima na se križ

Dok je nosio križ na Kalvariju, Isus se »lišio« svoga ljudskog dostojanstva. Poput tegleće životinje vojnici su vodili Krista na mjesto razapinjanja, a potom su ga omalovažavali, ponižavali, rugali mu se i zlostavljali ga.

Neka se tvoje srce ne uznemiruje kada te kude i kore i kada to nisi zaslužio. Budi strpljiv i posjedovat ćeš svoje srce i unutrašnji mir. Tako ćeš postati gospodarom svoga srca. Plod ovakva nošenja križa je strpljivost. Ona ispravlja našu volju, ublažuje porive gnjeva, obuzdava požudu užitka, usavršava naša vanjska djela. Prava strpljivost ljubi ono što trpi i podnosi, jer podnositi nešto i to isto mrziti, licemjerno je bjesnilo. Zagrliti križ znak je ljubavi.

Nauči se najprije nositi križ strpljivo da bi se naučio nositi ga rado, te ćeš tako pomalo prispjeti dotle da ćeš ga nositi sa žarom ljubavi. Imaj neprestano na pameti veliku istinu da se strpljivost kojom nosiš svoj križ u konačnici preobražava u ljubav.

Pomolimo se!

Tvome križu , klanjamo se, Gospodine jer evo: po drvetu nastade radost u cijelom svijetu. Po njemu nam očisti unutrašnjost i izgradi ljubavi.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

3. postaja: Isus pada prvi put pod križem

Iako je Isus odvažno i hrabro na se uzeo križ da ga ponese na Golgotu, prema pobožnoj predaji, počeo je strepiti, drhtati, iznemagati, posrtati i padati. Time je htio »lišiti« svoju ljudsku narav njezine snage i moći.

Dopustio je da mu teret križne grede prikaže težinu svih ljudskih grijeha i posljedica grijeha. Taj je teret doista morao biti odviše velik kad je pod njim i snaga utjelovljenog Boga oslabila.

Tko je u vremenitom životu na ovome svijetu siguran da neće pasti u grijeh? Pali su naši praroditelji, pao je David kojega Sveto Pismo hvali kao čovjeka po srcu Božjemu, pala je i Stijena – Petar, na kojoj je Isus sagradio svoju Crkvu. Pali su cijeli narodi. Sveto krštenje nas nije svojim milosnim preporođenjem učinilo nepogrešivima, kao ni naša odluka da ćemo vjerno slijediti Kristov život. Sveta nas vjera uči da postajemo žrtve teškog grijeha kad nam ponestane milosti ustrajnosti, a ta se milost ne može zaslužiti kreposnim i dobrim djelima, nego je možemo osigurati samo ustrajnom i kreposnom molitvom.

Pomolimo se!

*O moj Isuse, ti jedini poznaješ svu rugobu i odvratnost grijeha. Ti si nam svojim padom pod križem htio pokazati što je grijeh i tako si nam zaslužio milost da osjetimo odvratnost i da mrzimo svaki grijeh. Dopusti, Gospodine, da te nakon pada podigne sa zemlje moja vjerna, odlučna, požrtvovna i postojana ljubav.
To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.*

4. postaja: Isus susreće svoju svetu majku

Isusova majka, to najdostojnije prebivalište Sina Božjega, bila je odgajnica samoga svoga Sina. Sveti Ivan piše da je stajala pod Isusovim križem. Bio je to znak da je kao Majka Spasitelja svijeta bila svjesna svoga glavnog životnog zadatka. S pravom se vjeruje, a i sveta predaja to tvrdi, da je Isus putem prema Kalvariji susretao svoju Majku koja ga više nije napuštala. Marija sudjeluje u otajstvu »lišenja« svoga božanskog Sina počevši od njegovog začeća, na što je dala svoju privolu, pa do Kalvarije. Isus je svojoj majci dao prvenstvo u sutrpljenju s njime. Bog je s beskonačnom dopadnošću gledao kako je Marija ispunjavala svoj teški zadatak kao suradnica u djelu našeg otkupljenja od jaslca do križa.

Pridružimo se u duhu presvetoj Isusovoj Majci kojoj on dolazi ususret. Lišen je svoje osobne slobode, ostao je sâm bez svojih učenika, »lišen« svoga prava na život, svoje časti i svoga ljudskog dostojanstva, vođen »kao ovca na klanje«, »lišen« čak i svoje ljudske snage.

Pomolimo se!

*O moj Isuse, u mnoštvu lica koja su te pogrdno gledala, susreo si lice u koje si se ti sam zagledao još prije postanka svijeta – lice Majke Marije. Molimo te, daj i nama milost da u susretima s drugima donosimo mir i radost, ohrabrenje i podršku. Neka nam u tome pomogne tvoja i naša Majka Marija.
To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.*

5. postaja – Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ

Izgleda da se Šimun isprva opirao, jer sv. Marko kaže da je bio natjeran, tj. primoran, prisiljen. No kad je vidio Isusa u onome stanju i način Isusova trpljenja, bio je ganut samilošću prema Isusu.

Nositi s Isusom križ patnje i trpljenja znači ući u djelo otkupljenja po primjeru sv. Pavla koji piše: „Radujem se sada dok trpim za vas i u svome tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo koje je Crkva.“ (Kol 1, 24).

U ljudskom životu često se događa nešto slično. Posve iznenada nadode nam kakvo trpljenje koje nas sili da nosimo svoj križ. Približiš li se Kristu dok nosiš križ, od kršćanina po krsnomu listu postaješ kršćanin životom i trpljenjem. Pomalo počinješ razumijevati svoj križ i blagoslivljati čas koji si u prvi mah htio izbjeći i počinješ Bogu zahvaljivati za taj susret s Kristom na putu križa protiv kojega si se u prvomu mahu bunio.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, utjeha mi je i nada vjerovati da noseći križeve u životu ulazim u djelo otkupljenja svijeta i da u tome nisam sam. Znam da si Ti sa mnom. Hvala ti, Gospodine. Daj nam razumjeti da je križ koji daješ upravo dar tvoje Providnosti. To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

6. postaja – Veronika pruža Isusu rubac

Veronika je slušala Isusove propovijedi i pouke, bilo u jeruzalemskom hramu, bilo u palestinskim zaseocima i gradićima. O kako se promijenilo ono lice što ga je ona pri tim poukama zanesena promatrala! One nježne i fine crte toga lica iščezle su pod pljuvačkom, krvlju i oteklinom. Isus je poduzeo još jedan „pljenidbeni“ zahvat, „lišio“ se svoje ljepote. Ganuta tim prizorom, Veronika je žurno s glave skinula rubac, odvažno se progurala kroz mnoštvo i približila Isusu da mu otare iznakaženo lice. Isus gleda samilosnu ženu vedrijim pogledom iz kojega zrači njegova zahvalnost i ljubav.

Rubac kojim otiremo Gospodinovo lice jesu djela kršćanske ljubavi, i tjelesna i duhovna. Ta djela kršćanske ljubavi zapravo iskazujemo samome Isusu koji živi, djeluje i trpi u svakome čovjeku. Isus je utisnuo crte svoga lica u Veronikin rubac, ali ih je utisnuo i u dušu svakoga od nas.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, daruj nam hrabrosti istupiti iz mnoštva koje nas sprečava da brišemo muke, brige, tjeskobe i strahove naših bližnjih. Učini nas odvažnima da se ne zaustavimo zbog krivog i lošeg mišljenja većine koja nas okružuje. Daj da ne tražimo samo da netko nama briše suze i znoj, već da mi prvi činimo to drugima, a u njima gledamo Tebe. To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

7. postaja - Isus pada drugi put pod križem

Isusova je duša najbolje poznavala ljepotu ljudske duše i milosti. Zato je još dublje doživljavala svu rugobu i iznakaženost ljudske duše. grijeh odvraća volju i upravlja je u suprotnom smjeru. Volja više ne traži svoju sreću u Bogu nego u stvorenju koje sebi postavlja kao cilj života. Savjest koja je u milosnom razdoblju nalikovala perivoju u kojem se izdizao miomiris nadnaravnih kreposti i kojoj se i sam Bog divio zbog uzorne sredečnosti, odjednom se promijenila u baruštinu nesređenih nagona. Divni hram, u kojem je stanovalo Presveto Trojstvo, okaljan je nakon grijeha. Za nas neshvatljivo dubok uvid u ljepotu naravi ljudske duše, te njezino opustošenje po svojevolumne grijehu, uvijek ponovno potresa Isusa, a sada ga oslabljuje te je ponovno pao na zemlju.

Pomolimo se!

Predobri Isuse! Klanjam se tebi koji si shrvan i koji si pao pod teškim bremenom mojih grijeha. Ti si duboko vidio moju dušu. Dopustio si da te moj fizički pad oslabi. Vidio si razvaline svoga hrama u meni. Dopustio si da taj pogled prouzroči slabljenje i gubitak tvoje tjelesne snage. Neka tvoj pad i mene pridigne da bih znao visoko cijeniti nadnaravnu ljepotu svoje duše, divotu hrama što si ga ti u meni za sebe podigao i izgradio ga svojom ljubavlju. To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

8. postaja Isus tješi Jeruzalemske žene

Među silnom svjetinom koja je išla za Isusom bilo je mnogo žena. Bile su to jeruzalemske žene. One, koje ga možda nisu poznavale nad njim su plakale i naricale. Isus opominje te dobre i samilosne žene da ne oplakuju njega već sebe i djecu svoju. Isus traži suze koje će očitovati skrušenost i kajanje. Duša koja počne roniti suze nije više obamrla, ukočena i neosjetljiva; ona je mekana i skrušena. Isus na svojem putu prema Kalvariji ne misli samo na sebe i svoje trpljenje, on gleda dalje, njegov je pogled uperen u ljude za koje on ide na Golgotu. On na tome putu pokazuje svoju veličinu koju Šimun i jeruzalemske žene jedva naslućuju. On želi i opominje da onaj koji plače oplakuje svoje grijehe i grijehe cijeloga svijeta.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, daj nam milost da zajedno sa jeruzalemskim ženama proplačemo. Mnogo smo sagriješili i nanijeli ti boli koje radi nas moraš trpjeti na ovom putu. Svrni svoj pogled na nas i daj nam milost da poput tih žena zaplačemo nad svojim grijesima i tvojim bolima te da očistimo svoje srce od svake ljage i prljavštine grijeha. To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

9. postaja: Isus pada treći put pod križem

Na putu do Kalvarije Spasitelj je još jednom posrnuo i pao na zemlju. Zaustavi se kod toga pada i pomno promatraj što se tu događa. Ako je on sam sve to tako uredio da na kratkom putu tri puta padne, to nije bilo bez otajstvene namjere. U križu je Isus gledao sredstvo kojim daje zadovoljštinu za naše grijehе, oslobađa rod čovječji od ropstva i vlada nad našim srcima jer križ će biti njegovo prijestolje s kojega će širiti svoje ruke prema cijelome svijetu da ga obgrli svojom ljubavlju i zavlada nad srcima ljudi.

U ljudskom životu često nam posve iznenada nadode kakvo trpljenje koje nas sili da nosimo svoj križ. Nepredviđena bolest, ekonomski slom, obiteljske poteškoće, bračne krize, nepravedan postupak od onih od kojih smo se tome najmanje nadali. Htio – ne htio moraš nositi križ. Približivši se Kristu pomalo počinješ razumjeti svoj križ i blagoslivljati čas koji si u prvi mah htio izbjeći i počinješ Bogu zahvaljivati za taj susret s Kristom na putu križa.

Pomolimo se!

Dobri Isuse, i u mojem životu bilo je trenutaka koji su bili bolni i nisu se podudarali s tvojim namjerama i planovima. Daj da ponovno uzmem križ koji mi je Božja providnost dala i ne plašim se njegove težine već da se sjetim tvojih riječi: „Tko ne uzme svoga križa i ne pođe za mnom, nije mene dostojan.“ (Mt 10, 38).

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

10. postaja: Isusa svlače

Kad je povorka stigla na Kalvariju Isus je bio svučen do gola i lišen svojih haljina. Ušao je gol u ovaj ljudski svijet, gol na križu izlazi iz ovoga svijeta. Sin se Božji sam »lišava« i posljednjeg vlasništva da završi svoj zemaljski život bez ičega.

Isusovo siromaštvo prilikom rođenja i u djetinjstvu rasvjetljuje nas da zemaljskim dobrima pridajemo onu vrijednost koja im pripada po Božjoj namisli. To i takvo siromaštvo budi u nama mudro prosuđivanje i poziva nas da slijedimo Isusa na tom putu. A to siromaštvo ima korijen u siromaštvu duha i poniznosti.

Siromaštvo duha je priznanje volje da je čovjek sam po sebi ništa i da je sve što ima primio od Boga. Isus je dopustio biti izdan, napušten, bičevan i trnjem okrunjen. Sve je to podnio kako bi nas naučio da budemo ponizni. Svojim primjerom rasvijetlio nas je i pokazao nam pravi put da bismo i mi htjeli i voljeli biti poniženi, zaboravljeni, prezreni i skriveni.

Pomolimo se!

Isuse dobri, stid mi oblijeva obraz kad te promatram ovako izmrcvarena i posramljena da zadovoljiš Ocu za moje grijehе, za moju oholost. Izlij nada mnom svojega Duha da budem ponizan, skrušen, čist i bezazlen.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

11. postaja: Isusa pribijaju na križ

Isusovo stanje moralo je preko mjere biti mučno. Križ je bio posljednja Isusova postelja, puna sramote i boli. U tome se stanju umirući Isus oglasio s križa: „Oče, oprosti im jer ne znaju što čine.“ Bila je to molitva našega Posrednika kojom on pokazuje osjećaje samilosti i beskonačnoga milosrđa koje gaji prema nezahvalnim ljudima. Isus nam je dao primjer ljubavi i opraštanja uvreda. Ta je Kristova molitva na križu imala svoj blagoslovljeni učinak jer je pripravljala obraćenje onih koji će u Kristovom sakramentu primiti Tijelo i Krv. Ona poziva i sve grešnike da s pouzdanjem uprave svoj pogled u križ i prisluškuju tu molitvu Spasitelja svijeta. Ona obuhvaća cijeli svijet beskonačnim milosrđem.

Pomolimo se!

Isuse, koji si se „lišio“ svake lagodnosti, svakog ugleda i predao se strahovitim bolima, ja ti se klanjam i priznajem te žrtvom za svoje grijehe. Probudi u meni želju da se združim s tvojim „lišavanjem“, s tvojim tjelesnim i duševnim bolima i da tako pun duha požrtvovnosti nastavljam tvoje djelo otkupljenja i dopunjam što nedostaje mukama tvojim za tvoje Tijelo, Crkvu.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

12. postaja: Isus umire na križu

Kristovo „lišavanje“ samoga sebe na Golgoti dosiže svoj vrhunac. Smrt je Kristova bila mučeništvo koje nadmašuje svaku životnu žrtvu. Smrt Isusova na križu označava Božju pobjedu nad smrću. Dovršena je žrtva da bi Isus očistio „staroga čovjeka“, da bi se čovjek mogao preporoditi na novi život. Smrt nas Isusova uči da ne stavljamo nadu u ljude. Tko se pouzdaje u čovjeka, nalazi se na krivom putu. Tko Krista slijedi, mora ići istim putem kojim je išao i njegov Učitelj. Život kršćanina neprestano je umiranje. Zbog toga je nužna duhovna borba da milost ozrači cijeloga čovjeka. Pravi je dobitak novi život onkraj groba. Put u smrt, kojim kročimo, vodi u slavu. U Isusu je punina života za nas. Nasljedovati Isusa znači: biti ponovno stvoren.

Pomolimo se!

Predobri Spasitelju, želim se zadržati podno tvog križa. Gledajući tvoje presvete rane zahvaljujem ti od sveg srca za djelo otkupljenja i molim te da me tvoja žrtva potpuno obrati tebi kako bih bio tvoj vjerni učenik.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

13. postaja - Isusa skidaju s Križa

Starac Šimun, držeći u naručju djeteta Isusa, mladoj majci je skrenuo pozornost na njezin dio koji će imati u patnjama i bolovima Mesije. Bit će „mater dolorosa“ – žalosna majka, jer će na svršetku Mesijina poslanja stajati pod križem Sina kojemu će koplje probosti bok pa će i njoj samoj biti srce mačem boli probodeno kad bude prinosila žrtvu ljubavi.

Marija je velikodušno pristala da tijelo i krv, uzeto iz nje, bude žrtvovano za grijehe svih ljudi, tako je sve nas nosila u svom prečistom krilu i postala našom majkom. Marija nas je suotkupila, trpeći neizrecive boli, uronjena u otajstvo Kristova „lišenja“. Isus u učeniku Ivanu gleda sve svoje sljedbenike, te tako sve nas predaje Mariji, njezinoj ljubavi i majčinskoj brizi.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, u trenutku Utjelovljenja si napustio nebesko prijestolje, a sada gledamo kako napuštaš prijestolje Križa. Oba puta si dočekan u prečistom krilu Majke Marije. Molimo te, po zagovoru Bezgrešne Djevice Marije, neka se ostvari u nama otajstvo otkupljenja kako bi jednoga dana bili u blizini Tvoga nebeskog prijestolja. To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

14. postaja – Isusa polažu u grob

Isusovo tijelo nije bačeno u zajedničku jamu i pokriveno zemljom kako su to činili s tjelesima pogubljenih zločinaca. Njegov ukop nosi obilježje dubokoga poštovanja.

Upravo zbog savršene čistoće, koja je bila jedino u tijelu Kristovu, on bio ukopan u isklesanome grobu u koji još nitko nije bio položen. Isus je bio začet po Duhu Svetome u djevičanskom krilu, a njegovo tijelo je bilo položeno u neokaljani grob, isklesan i stijeni.

Pobožne žene su gledale ukop, kako piše sveti Luka, te su otišle su kući pripremiti miromirise i pomasti kako bi se vratile sutradan pomazati tijelo i tako izvršiti zakon svoga naroda dajući počast Isusu. Nasljeduj ljubav i brigu tih bogoljubnih žena. Pripravi i ti ne materijalne, nego duhovne miromirise i pomasti da iskažeš počast euharistijskom Tijelu Kristovu, tj. miomiris kreposnog života, pomast djela kršćanskog milosrđa i pomazanje Duha žarkom molitvom.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, plodovi otkupljenja koje si nam ostvario vidljivi su odmah nakon tvoje smrti. Hrabrost Josipa Arimatejskog i Nikodema, te dopuštenje Pilatovo da se tvoje tijelo ukopa u poseban grob, odvažnost pobožnih žena koje se ne boje doći na grob, govore nam da se u njima nešto bitno promijenilo. Daruj i nama, ne samo da gledamo plodove svoga otkupljenja, već da i živimo kao otkupljenici – po tvojoj krvi preporođeni! To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

Završna misao

Za vrijeme svoje muke Isus se pokorava vjerskoj, kulturnoj i državnoj vlasti. Bilo je to nasilno i krvavo lišenje njegove ljudske naravi. No iz toga se krvavog lišenja uzdiže novi uzor i lik čovjeka, čovjeka koji prihvaća bol iz ljubavi, čovjeka koji svojim trpljenjem slavi Oca i spasava ljudski rod, čovjeka koji svojevolutno prinosi samoga sebe kao žrtvu kojom daje čast Ocu, a spasenje pruža ljudima.

Njegovo lišenje nije dovršeno smrću na križu, gdje je njegov lik još ipak ostao vidljiv. On ide dalje pa se želi lišiti i svoga ljudskog lika. I doista, u euharistiji je sebe lišio i svoga ljudskog lika. Isus upravo kroz euharistiju počinje nevidljivo vladati kao nikada prije. Svojom nazočnošću ispunja cijelu Crkvu, cijelo svoje otajstveno Tijelo. Tu se on u šutnji daje svima; tu on produžuje svoj boravak na zemlji.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, premda tjelesno mrtav, nisi nas napustio. Tek prolazeći kroz smrt i doživjevši prvo uskrsnuće u povijesti svijeta, postao si prisutan još više nego prije. Tvoje ljudsko tijelo je bilo ograničeno, a sada si bez granica - u svakoj crkvi i u svakoj duši. Po zagovoru Sluge Božjega fra Alekse Benigara, daruj nam milost da uvijek budemo svjesni da si Ti s nama „u sve dane do svršetka svijeta“! To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

Hvaljen budi Isus Krist, raspeti naš Otkupitelj!

- I njegova, pod križem, žalosna Majka Marija!